

Čo máme robiť?

(Rožňavská diecéza - máj 2010)

Špirituál jedného nemeckého seminára povedal pri príležitosti 50. výročia svojej kňazskej vysviacky tieto slová: “Keby sa ma teraz niekto opýtal, že čo ma najviac ranilo za päťdesiat rokov kňazského života, povedal by som: Nebol to ani nacizmus a nebola to ani vojna. Čo ma najviac bolí, to je rýchly úpadok viery za posledných dvadsať rokov. V dnešnej pluralistickej spoločnosti sa Cirkev dostala na perifériu spoločenského života. Niektorí už používajú Cirkev len na pocukrovanie ich dôležitých životných udalostí”.

Bratia, tento pohľad nemeckého špirituála nachádza svoje naplnenie aj v niektorých oblastiach nášho Slovenska. Veď pre niektorých ľudí, niektoré sviatosti sú už len takou dekoračnou šľahačkou celej tej materiálnej pompéznosti. Výrazne to vidíme pri niektorých sobášoch, ale niekedy je to už aj prvé sv. prijímanie...

My kňazi žijeme v tejto spoločnosti, žijeme v tejto Cirkvi. Zaiste my sa o budúcnosť Cirkvi nemusíme báť, pretože Ježiš povedal: *Brány pekelné ju nepremôžu!* Ale uprostred spoločenských a kultúrnych zmien sa pýtame Ježiša: Pane, čo máme robiť? Bratia, táto otázka sa dosť často objavuje na stránkach Sv. písma, a to pri rôznych situáciách. Spomeniem niektoré:

Čo mám robiť, Pane? (Sk 22, 10). Bratia, týmito slovami hľadá pomoc u Boha, prenasledovateľ Šavol, ležiaci v prachu cesty.

Čo teda máme robiť? (Lk 3, 10). S touto otázkou prichádzali zástupy, mýtnici a vojaci za Jánom Krstiteľom.

Čo máme robiť, aby sme konali Božie skutky? (Jn 6, 28). Týmito slovami oslovil zástup Ježiša, keď hovoril o eucharistickom chlebe.

Učiteľ, čo dobré mám robiť, aby som mal večný život? (Mt 19, 16). To je otázka od bohatého mládenca.

Čo máme robiť, bratia? (Sk 2, 37). Touto otázkou sa obrátili ľudia na apoštola Petra, po jeho prvej reči v deň Turíc.

Pane, čo máme robiť? Bratia, to je konečne naša otázka, ktorou sa teraz obraciame na Ježiša.

Už v Jubilejnom roku 2000 sa objavovali úvahy a články na tému: *Kňaz tretieho tisícročia; Identita kňaza v treťom tisícročí; Pastoračná služba kňaza v treťom tisícročí...* Niektoré z nich boli úspešné, niektoré menej úspešné, iné zas príliš idealizované a odtrhnuté od každodennej pastoračnej reality.

Bratia, na otázku: Čo máme my robiť my, ktorí sme v rôznych farnostiach našej rožňavskej diecézy, by som chcel odpovedať niektorými návrhmi, ktoré ponúka Ján Pavol II. v apoštolskom liste *Novo millennio ineunte*.

Na začiatku tretieho tisícročia, pápež Ján Pavol II nám kňazom, ale aj našim farským spoločenstvám odporúča sústrediť sa a znovuobjaviť tieto hodnoty:

1. Modlitba.

- *Dnes je potrebné kresťanstvo, ktoré sa vyznačuje predovšetkým umením modlitby. Modlitbe sa musíme učiť, akoby sme si vždy znovu osvojovali toto umenie od samého božského Majstra. Robili to tak jeho prví učeníci, ktorí ho prosili: Pane, nauč nás modliť sa!* (NMI 32).

- Potom sv. otec charakterizuje modlitbu ako znamenie čias: *Nie je to azda znamenie čias, že dnes vo svete, napriek ďalekosiahlym sekularizačným procesom, pozorujeme veľkú túžbu po spiritualite, ktorá sa prejavuje najmä obnovenou potrebou modlitby.* (NMI 33).

- Dôležitosť modlitby v kresťanských spoločenstvách: *Kresťanské komunity sa musia stať autentickými školami modlitby, kde sa stretanie s Kristom prejavuje nielen prosbami o pomoc, ale aj vzdávaním vďaky, chvály a poklony* (NMI 33).

- *Preto je potrebné, aby sa výchova k modlitbe stala významným bodom každého pastoračného plánovania* (NMI 34).

My kňazi sa nielen modlíme, ale máme sa stať učiteľmi modlitby pre našich veriacich. U viacerých aj mladých ľudí je túžba po modlitbe. Naplnenie tejto túžby niektorí mladí hľadajú u budhistov, hinduistov, *new age*. Ján Pavol II zdôrazňuje, že výchova k modlitbe sa má stať dôležitou úlohou našej pastorácie. Tu je otázka na zamyslenie, ale aj na diskusiu. Čo robíme v oblasti modlitby pre našich veriacich?

2. Nedel'ná sv. omša.

- *Osobitný dôraz treba klásť na nedel'nú svätú omšu i samotnú nedeľu, ktorá sa pokladá za zvláštny deň viery, deň vzkrieseného Pána, za Veľkú noc týždňa. Účasť na Eucharistii je pre každého pokrsteného naozaj srdcom nedele* (NMI 35. 36).

- Dôležitosť nedele pre dnešného človeka zdôraznil a tým začal homíliu vo Viedni pápež Benedikt XVI: *“Sine dominico non possumus! Bez Pánovho daru, bez dňa Pánovho nemôžeme žiť. Takto odpovedali v roku 304 niektorí kresťania v meste Abitene, keď boli prepadnutí počas nedel'ného slávenia eucharistie, ktorá bola zakázaná a boli predvedení pred sudcu.”*

Tento postoj prvých kresťanov má čo povedať aj nám veriacim tretieho tisícročia.

3. Sviatosť zmierenia.

- *Ďalej chcem požiadať o novú pastoračnú odvahu, aby každodenná výchova kresťanských spoločenstiev vedela presvedčivým a účinným spôsobom predkladať praktizovanie sviatosti zmierenia* (NMI 37).

Vytráca sa pojem hriechu a s tým súvisí aj otázka sviatosti zmierenia? Alebo niektorí nepotrebujú svätú spoveď, pretože oni sa vyspovedajú priamo pred Bohom. Pápež Benedikt XVI poukazuje na “diktatúru relativizmu”. Zvlášť nebezpečným sa javí morálny relativizmus.

4. Počúvanie Božieho slova.

• *Je potrebné obnoviť počúvanie Božieho slova. Zvlášť je potrebné, aby sa počúvanie Božieho slova stalo živým stretaním podľa starej, ale ešte vždy platnej tradície “lectio divina”, ktorá nám umožňuje čerpať v biblickom texte živé slovo, ktoré kladie otázky, usmerňuje a stvára život (NMI 39).*

5. Spiritualita spoločenstva.

• *Ak chceme byť verní Božiemu plánu a zodpovedať aj veľkým očakávaniam sveta, v tisícročí, ktoré sa začína, stojí pred nami veľká výzva: urobiť z Cirkvi dom a školu spoločenstva (NMI 43).*

Kňaz má zjednocovať farnosť, vytvárať z nej spoločenstvo ľudí, ktorí majú úctu jeden voči druhému, ktorí si vedia odpustiť, ktorí si vedia pomôcť, ktorí sa dokážu obetovať pre dobro farnosti.